

CAN ĐẢM CHẤP NHẬN THỬ THÁCH

Chồng tôi tên Roland. Chúng tôi có hai con, một gái tên Annie và một trai tên Dany.

Nếu cuộc sống dễ dàng trôi chảy đối với Annie thì bé Dany gặp nhiều khó khăn ngay bước đầu. Mới 22 ngày, bé bị đứng tim và nghẹt thở. Khi chúng tôi mang con đến nhà thương cấp cứu, mọi người đều nghĩ: "Trước sau gì bé cũng sẽ chết!" Và ròng rã 2 tuần lễ, chúng tôi luôn ở tình trạng báo động, chờ đợi tin không lành đó! Thế nhưng tôi không muốn con chết, trái lại, muốn con phải sống! Trong cơn đau khổ cuồng điên của người mẹ tôi thầm nghĩ:

- Đứa con này "thuộc về tôi" nên bằng mọi giá tôi phải cứu sống con!

Tôi không ngừng lập đi lập lại "Rồi đây con sẽ khỏi bệnh!" Tôi tha thiết van xin Đức Mẹ MARIA nhậm lời cho con khỏi bệnh.

Trong vòng một năm trời, hàng tháng tôi đem con đến nhà thương khám bệnh và mỗi lần như thế các bác sĩ nói với tôi:

- Con bà nếu sống, chỉ sống như loài thảo mộc!

Vào thời kỳ đó, tôi chưa biết cầu xin THIÊN CHÚA giúp tôi nhận ra và chấp nhận thánh ý Ngài. Tôi chỉ biết van xin THIÊN CHÚA cho con khỏi bệnh mà thôi.

Năm 2 tuổi, bé Dany một mình đi đứng được. Tôi vui mừng cảm tạ THIÊN CHÚA nghe lời tôi. Nhưng khi lên 5, bé Dany bị đau thận và các bác sĩ khám phá ra triệu chứng bệnh ung thư. Chúng tôi bắt đầu ngay phương thức trị liệu và hy vọng bé thoát được.

Riêng tôi, tôi lại đặc biệt van nài THIÊN CHÚA cho con khỏi bệnh. 6 tháng sau, bệnh tình bé Dany thuyên giảm. Tôi hết lòng cảm tạ ơn Chúa. Tôi thưa với Ngài:

- Cảm ơn Chúa chữa con con lành bệnh. Giờ đây, Chúa gọi gì đến, con cũng chấp nhận!

Trong vòng một năm rưỡi, Dany sống vui vẻ lành mạnh. Nhưng đến năm 6 tuổi rưỡi, bé lâm bệnh. Lần này bệnh ung thư chạm đến 2 điểm trọng yếu là phổi và gan. Dĩ nhiên hy vọng khỏi bệnh thật mong manh! Tôi hỏi bác sĩ xem Dany có thể sống thời gian bao lâu. Bác sĩ cho biết từ 3 đến 6 tháng. Một sự thật phũ phàng khó chấp nhận!

Tôi có bà cô là Nữ Tu. Cô giải thích cho tôi hiểu:

- Con cái thuộc về THIÊN CHÚA. Ngài chỉ nhờ cha mẹ sinh ra và dưỡng dục. Khi nào muốn, Chúa lấy lại và cha mẹ phải luôn sẵn sàng trao lại cho Chúa.

Cô tôi nói thế, nhưng với con tim người mẹ, tôi đâu dễ dàng bỏ rơi con khỏi vòng tay mình! May mắn là dần dần tôi hiểu lời khuyên của cô và sẵn sàng chấp nhận thánh ý THIÊN CHÚA.

Tôi rất sợ cái chết vì tôi chưa đối diện bao giờ. Ban đêm, bé Dany ngủ với tôi. Đầu óc tôi đặt ra không biết bao câu hỏi:

- Liệu con có bị chết ngộp trong lúc ngủ không? - Con có chết trên giường mình không? - Khi con chết không rõ mình có hay biết gì không?

Thế nhưng cùng lúc tôi chuẩn bị làm quen với cái chết. Và khi biến cố quan trọng xảy ra, tôi hoàn toàn bình tĩnh. Với cái chết của Dany, tôi hiểu:

- Không gì đẹp và trọng đại hơn cái chết. Chết là sinh ra lần thứ hai vào thế giới khác, thế giới của an bình, vĩnh cửu.

Chỉ có nỗi đau buồn duy nhất là mối quan hệ tình cảm bị cắt đứt!

Sau cái chết của con trai yêu dấu, chồng tôi và tôi, chúng tôi tiếp tục tiến bước trong Đức Tin. Vào mỗi cuối tuần, chúng tôi tham dự buổi gặp gỡ và cầu nguyện chung với phong trào "Gặp Gỡ". Phong trào mang lại cho chúng tôi nhiều an ủi và nghị lực trong cuộc chiến đấu mỗi ngày.

Cuộc sống êm đềm trôi qua cho đến tháng Giêng năm 1991 thì chồng tôi bị mổ. Các bác sĩ khám phá ra chàng bị ung thư ruột và đã đến thời kỳ trầm trọng. Họ còn cho biết có thể Roland không sống qua mùa xuân năm đó! Thật là tiếng sét đánh ngang tai! Tôi kinh hãi nhớ lại chặng đường trải qua, những ngày bé Dany đau nặng chờ chết. Chỉ có điều khác, bây giờ tôi thừa với Chúa:

- Roland chồng con là con của Chúa. Khi nào Chúa muốn, Chúa cứ đến đón chàng. Xin cho Ý Chúa được thể hiện!

Nhờ tâm tình phó thác mà tôi can đảm sống từng ngày, giao phó dĩ vãng hiện tại và tương lai trong Tình Yêu Quan Phòng của THIÊN CHÚA.

Chứng từ của bà Lyse Bruneau-Bourque tín hữu Công Giáo Canada.

... "Xin nhớ đến nỗi khốn cùng của con, và cuộc đời con vất vưởng nuốt cay ngậm đắng. Nỗi niềm riêng canh cánh bên lòng, khiến hồn con tiêu hao mòn mỏi. Đây là điều con suy đi gẫm lại, nhờ thế mà con vững dạ cậy trông: Lượng từ bi THIÊN CHÚA đâu đã cạn, lòng thương xót của Người mãi không vơi. Sáng nào Người cũng ban ân huệ mới. Lòng trung tín của Người cao cả biết bao! Tôi tự nhủ: "THIÊN CHÚA là phần sản nghiệp của tôi, vì thế nơi Người, tôi trông cậy" (Sách Ai Ca 3,19-24).

("Je Crois", Octobre/1993, trang 24-27)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt